

Gabriel Korpi
SADEKKOIRAT

Gabriel Korpi

Sadekoirat

SAGA Egmont

Sadekoirat

Cover image: Shutterstock & Unsplash
Copyright © 2023 Gabriel Korpi and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728552803

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Inside a broken clock
Splashing the wine
With all the Rain Dogs

Taxi, we'd rather walk.
Huddle a doorway with the Rain Dogs
For I am a Rain Dog, too

Oh, how we danced and we swallowed the night
For it was all ripe for dreaming
Oh, how we danced away
All of the lights
We've always been out of our minds.

1

Niska rusahti ja katkesi.

Valo Kurki haukkasi nahkiaista ja nuolaisi huuliaan. Mereltä päin puhalsi navakka viima. Valon oli silti silakkamarkkinoiden tungoksessa liiankin lämmin. Rasvainen kala olisi kaivannut seurakseen kylmää olutta. Moista ei tietenkään Kauppatorilta saanut.

”Than oikeastiko sinä pidät noista?” kysyi Jan epäluuloisena.

”Ei nahkiaisia montaa kaipaa”, myönsi Valo. ”Mutta yksi kappale mieheen kuuluu asiaan, kun ollaan silakkamarkkinoilla.”

”Mä en ole tottunut tuommoisiin otuksiin. Ei meillä päin nahkiaisia ollut.”

”Kun mä olin skidi niin Lahja haki aina markkinoilta sillit ja silakat talveksi”, selitti Valo. ”Sitten pysähdyttiin nahkiaiskojuille. Sisko ei tosin ikinä syönyt omaansa, vaan työnsi loput minulle kun Lahja ei nähnyt.”

”Olisin tehnyt samoin kuin Viola”, tiedotti Jan.

”Ovathan nämä omanlaisiaan”, tuumi Valo. ”Eläessäänkin aika epeleitä. Kiinnittyvät kuulemma muihin kaloihin ja pistävät poskeensa niiden verta ja lihaa.”

Janin naamasta näki, mitä hän kyseisestä lajista ja sen elintavoista ajatteli. ”Pidä sinä verenimijäsi. Mutta tästä meiningistä minä tykkään”, Jan sanoi hyvillään ja katseli ympärilleen. ”Ihmisiä ja iloisia naamoja ja sieviä pikku paatteja ja ruokakojuja. Miksei Helsingissä voi aina olla tällaista? Hei katso, mennäänkö moikkaamaan Ahtisaarta? Näkyy olevan kotona, kun lippu liehuu salossa.”

Valo viimeisteli nahkiaisensa, pyyhki kätensä, työnsi paperit roskiin ja tähyili satama-altaan reunaa pitkin. ”Mä en valitettavasti ole pukeutunut presidentin audienssia varten. Missähän kohtaa Andersin vene on?” hän pohti. ”Tai Andersin veljen ja kälyn, jos tarkkoja ollaan.”

”Mitä niiden kyltissä lukee?” kysyi Jan ja veti takkiaan tiukemmalle.

”Varmaan sukunimi ja paikkakunta, mikä se nyt sitten onkaan. Ekenäs tai Tenala tai jotain. Martikainen sanoi, että Anders on täällä auttamassa useimpina päivinä.”

”Porvoo, Pellinge, ei...olisiko se tuo? Sjöholm ja Bromarf?”

Valo tiiraili Janin osoittamaan suuntaan ja nyökkäsi. Kun he pääsivät tungoksessa lähemmäs, Anders huomasi heidät ja heilautti kättään.

”Onko kauppa käynyt?” kysyi Valo ja tarkasteli purnukkapinoja, joiden päällä oli hintalappu. 15 markkaa. Olivatkohan ne kallistuneet viime vuodesta?

”Ei valittamista”, vastasi Anders. ”Vielä on vähän Karinin uusi resepti valkosipulisilakka, ostakaa pois pojat. On herkku leivän päällä. Ei tarvi edes snapsi. Esko söi eilen koko purkin.”

”Tuskin kuitenkaan ilman snapsia”, sanoi Valo, joka tunsi entisen pomonsa ja tämän tavat. Kyseisen henkilön etunimen kuulemiseen hän ei vielääkään ollut tottunut, saati että olisi käyttänyt sitä itse. Anders oli Anders, mutta Martikainen oli Martikainen.

”Jonej”, myönsi Anders ja virnisti leveästi. ”Meni muutama.”

Jan käänteli kalapurkkia ja tarttui myyntipuheeseen. ”Näitä ei Kaliforniassa saanut”, hän sanoi ja lastasi siniseen Jansport-reppuunsa – mikä muu se olisi voinut olla – myös saaristolaisleivän ja sinappisilakkaa. ”Taas nähtiin että aina kannattaa olla pieni kylmälaukku mukana. Viikonloppuna syödään herkkubrunssi! Pitäiskö hakea skumppaa kyytipojaksi.”

Anders näytti epäilevältä. ”Minä en tiedä sopiiko skumvin ja silakka.”

”Mä olen Kaliforniassa tottunut fuusiokeittiöön”, ilmoitti Jan hilpeänä.

”Mun keittiöni ei ole fuusiokeittiö”, sanoi Valo.

”Sun keittiösi on kahvi- ja kauraryynivarasto eikä keittiö. Ollaan mun luona Merihaassa yötä, niin sillä se selviää”, ratkaisi Jan ja tähyili Valon olkapään yli. ”Katsokaa miten hieno laiva tuolla on! Minne sillä pääsee? Ei varmaan Ruotsiin asti?”

Valo vilkaisi hämmentyneenä taakseen. ”Tuoko? Suomenlinnan lautta? Siinähan se lukee kyljessä isoilla kirjaimilla.”

”Suomenlinnaan? Sinne saareen? Mä en tiennyt että saarella on oma nimikkolaiva, mahtavaa!”

”Lautta”, murahti Anders, joka oli ollut merikarhu jo vuosia niihin aikoihin, kun Jan oli syntynyt.

”Laiva se on lauttakin. Mun tekeekin mieli pikku merimatkalle. Mä en ole vielä koskaan käynyt Suomenlinnassa! Enkä tuon upean pikku kioskin sisällä, sieltäkö liput ostetaan? Paljonko matka maksaa? Vai käykö tavalliset liput lautallekin?”

Valo katsoi Jania hämmästyneenä, mutta muisti sitten, että tämä oli edelleen varsin tuore helsinkiläinen. Jan nosti reppunsa selkään. ”Miten pitkään se matka kestää?”

”13 minuuttia”, sanoi Anders. ”Jos ei ole mitän ongelma.”

”No se on tarkkaa”, nauroi Jan. ”Mistä sä tiedät?”

”Olin yksi talvi tuuraamassa. Miehistössä on monta jotka on vuosia ollut merillä. Kippiari oli tuttu ja soitti kun tiesi että minä halusin jäädä pitkät reissut pois.”

”Mennään!” päätti Jan ja katsoi Valoon.

”Ei siellä tähän aikaan vuodesta mukavaa ole”, Valo toppuutteli. ”Kylmää ja tuulista niin kuin muuallakin.”

Mutta Jan suuntasi jo kohti lippukioskia. Valo huokasi, nyökkäsi Andersille ja seurasi perässä. He ehtivät juuri klonksauttaa pahviset sarjalippunsa automaatissa ja kiirehtiä lauttaan, ennen kuin portti laskeutui ja matka alkoi. Parvi lokkeja pyrähti laiturilta ilmaan ja lähti saattamaan.

Suomenlinnan rannassa lautta keinahti kiinni laituriin ja ramppi laskeutui kolisten. Valo katsoi kelloaan. Andersin 13 minuuttia piti täsmälleen kutinsa. Valon oli myönnettävä, että Janin ehdotus merimatkasta osoittautui onnistuneeksi: tuulesta huolimatta sää oli kelvollinen, ja heidän lisäksi lautalla oli vain kourallinen matkustajia. Osa oli selvästi kotimatalla olevia saarelaisia ostoskassineen ja koulureppuneen, ja loput uteliaita, enimmäkseen ulkomaisia turisteja, jotka tähtäilivät toisiaan

kameroillaan ja osoittelivat ihastuneina rannan syysväreissään komeilevia puita ja jyhkeitä, pastellinvärisiä rakennuksia.

Jan oli vaikuttunut. ”Miksei kukaan ole kertonut miten hienoa täällä on? Mikset sä ole tuonut mua tänne aiemmin?”

Mikä matkaopas minä muka olen, tuumi Valo, mutta ääneen hän sanoi: ”Ei minunkaan usein tule käytyä. Harvoin poliisilla Suokkiin mitään asiaa oli, ja vapaalla täällä on minun makuuni liikaa ihmisiä, kesäaikaan siis. Lautta on välillä niin täynnä että sitä ajetaan nonstoppina. Ja talvella on aina kylmä.”

”Onko Suomenlinna aina auki?” ihmetteli Jan ja kaivoi hänkin kameransa repusta.

”Ei Suokki ole mikään museo”, valisti Valo. ”Vaan kaupunginosa siinä missä Vallila tai Merihaka. Täällä asuu tavallisia ihmisiä ympäri vuoden. Tai ainakin melkein tavallisia. Ennen vanhaan tietysti erityisen paljon armeijan kantahenkilökuntaa. Vähemmän nykyään, mutta meripoikia riittää edelleen.” Valo ojensi kättään ja osoitti sillan suuntaan. ”Tuolla naapurisaarella on nimittäin Merisotakoulu.”

”Siitä mä olen kuullut!” sanoi Jan. ”Siellä on kuulemma hieno sauna.”

”Iso se ainakin on. Kerran olen käynyt poliisien henkilökuntavierailulla. Hyvät löylyt.”

”Millaistakohan täällä on asua?” aprikoi Jan. ”Mennäänkö tuolta kaariportista? Se näyttää kuin johtaisi taikamaailmaan, tulee ihan Disneyland mieleen.”

”Ruokakauppaan ainakin, ja muistaakseni jäätelökioskille. Ja kirkkoon”, sanoi Valo. ”Joka on samalla majakka. Ei se tietenkään nyt näy, mutta hämärän aikaan.”

”Hyvä juttu, löydetään ainakin sinne takaisin jos eksytään.”

”Ei täällä eksymään pääse”, rauhoitteli Valo. ”Joka puolella on meri.”

Valo oli täydellisen väärässä, mutta ei se lopulta haitannut. Muutamassa tunnissa Valo ja Jan ehtivät kävellä reippaasti ympäri koko saariryhmän ja kiertää pari kertaa epätietoisina ympyrää. Aina löytyi uusia merkillisiä kulkuväyliä ja rakennuksia, uusia kivimuureja ja puutaloja ja polkuja. Tyytyväinen Jan sai kuvattua filmirullansa melkein loppuun ja – Valon mielestä – kulutettua puhki sanan ”ihana”.

”Mikä mielettömän ihana paikka”, Jan hihkui. ”Ainakin yhtä ihana kuin Silverfors! Ellei vielä ihanampi. Voin vaan kuvitella miten ihanaa täällä on kesällä!”

”Lämpimämpää ainakin”, sanoi Valo samalla kun he ohittivat vallitusta korjaavan pienen työporukan. Työsiirtolan väkeä, otaksui Valo, ja vältti katsomasta kasvoihin, ettei vastaan tulisi liian tuttuja naamoja. Vaikka enimmäkseen täällä kai oli rattijuoppoja ja talousrikollisia ja muita vähemmän vaarallisiksi luokiteltuja vankeja, eikä sitä sakkia, jotka tunnistaisivat Valon. ”Pidetään huolta ettei myöhästytä lautasta, haluaisin vielä käydä liikkeessä tänä iltana”, Valo kuitenkin hoputti Jania.

”Kurki, terve”, kuului äkkiä. Valo noitui mielessään. Kaikkihan apinan tuntevat. Valo hidasti ja käänsi haluttomana päätään.

Ääni ei kuitenkaan tullut työväestä, vaan johtoportaasta. Porukkaa valvova lyhyt, vaalea mies laski työkalupakin maahan ja nosti kättään. ”Vieläkö muistat?”

”Katos Hakkola, terve.”

”Nyt en kättele kun on sekä kämmenet että rukkaset mudassa. Mitä kuuluu? Vieläkö olet samoissa hommissa?”

”Melkein mutta en ihan”, muotoili Valo. ”Hyvää kuuluu. En tiennytkään, että sinä olet sille puolelle siirtynyt.”

”Tulee jo viisi vuotta ensi keväänä”, selitti mies leppoisasti. ”Täällä oli sopivasti paikka auki. Asutaan Kaijan kotitalossa Susisaarella. Talossa riittää korjaamista, ja Kaija on reuman takia sairaseläkkeellä, joten halusin päivätöihin tähän lähelle.”

”Valo se tuntee ihan joka paikasta jonkun”, ällisteli Jan.

”Tää on Stadi”, kuittasi Valo.

”On ja ei ole”, korjasi Hakkola hymyillen. ”Oma valtakuntansa tämä on. Alan vähitellen päästä vähän jyvälle, mutta ei minusta ikinä kunnan suokkilaista tule, toisin kuin Kaijasta.”

Taustalla työporukasta joku rykäisi ja junttasi lapion mutapaakkuun. ”Työaika päättyy.”

Hakkola vilkaisi rannekelloaan ja nyökkäsi. ”Totta. Peitelkää ja merkatkaa monttu ettei kukaan onneton turisti kuukahda sinne, sitten työkalut kärryihin ja varastoon. Minunkin pitää mennä kaupan kautta kotiin. Pysy sinä Kurki poissa pahanteosta. Vaikka kyllä täällä töitä tekijöille riittää. Yhden kohdan kun kunnostaa niin toinen odottaa.”

”Mitään en lupaa”, sanoi Valo ja nosti kättään. Jan oli jo kääntynyt toisaalle ja tähtäili kamerallaan museosukellusvene Vesikko – kyseessä oli kuulemma filmin viimeinen ruutu, joten otosta piti miettiä tarkkaan. No, seuraavalle lautalle sitten.

Kun Jan oli löytänyt tyydyttävän kuvakulman, he lompsivat lauttalaiturille.

”Tästä tulikin hieno syyspäivä”, huokasi Jan. ”Nyt melkein harmittaa, että olen lähdessä.”

Kehuttu dekkarisarja yksityisetsivä Valo Kurjesta jatkuu! Murhaa ja mysteereitä selvitetään niin syksyisessä Suomenlinnassa kuin yksityisklubin sykkeessä.

Entisen poliisin, nykyisen vanhan tavaran kauppiaan ja yksityisetsivän Valo Kurjen syksy alkaa valjusti, kun kumppani Jan pakenee Stadin pimeyttä työlomalle Kaliforniaan. Pian Valo saa muuta ajateltavaa, kun asianajaja Mantere palkkaa hänet etsimään kadonnutta naista. Sattumalta Valo törmää vanhaan työtoveriinsa rikospoliisista ja sekaantuu myös tämän tutkintaan, kun iäkäs väepeli löytyy surmattuna kotoaan Suomenlinnasta.

Töiden lisäksi Valo saa aikansa kulumaan yksityisellä Mala Notte -klubilla, jonka kirjavasta järjestäjäjoukosta hän kiinnostuu. Vähitellen piirit pienenevät ja kaikki näyttää kietoutuvan yhteen: mikä on kadonneen naisen salaisuus ja mitä tekemistä kaikella on Mala Notten ja Suomenlinnan kanssa?

Sadekoirat jatkaa 90-luvun Helsinkiin sijoittuvaa tunnelmallista dekkarisarjaa, jossa mysteerien lisäksi pääosassa ovat ihmiskuvaus ja vähäeleinen huumori

DEKKARISARJASTA SANOTTUA

”Gabriel Korven kirjoissa harmittavinta on se, että ne loppuvat niin nopeasti.”

-Kaksi sivullista -kirjablogi

”Nostalginen ja kiireetön dekkari.”

-Kodin Kuvalehti

”Tiivistetysti: hyvä tarina, mainio kerronta. Esikoisdekkari? Esikoiskirja? Tuskin.”

-Dekkarihelmenkalastaja sarjan ensimmäisestä osasta West Endin tytöt

Gabriel Korpi on salanimi, jonka taakse kätkeytyy salolainen kirjailija. Hänen dekkarisarjansa yksityisetsivä Valo Kurjesta on kerännyt monia ylistyksiä.